

Tessa Randau

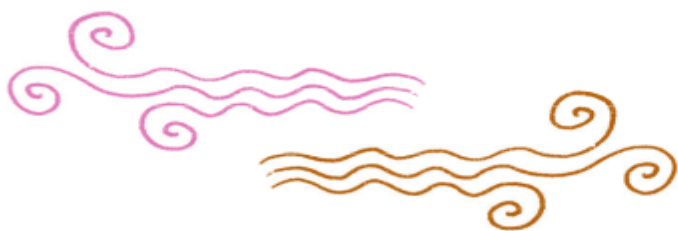
HORY, MLHA, LÁSKA A JÁ

O setkání,
které mi znovu otevřelo srdce

KAZDA

Tessa Randau

HORY,
MLHA,
LÁSKA
A JÁ

Tessa Randau

HORY, MLHA, LÁSKA A JÁ

O setkání,
které mi znovu otevřelo srdce

S ilustracemi Ruth Botzenhardtové

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2024.

Nové sady 2, 602 00 Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 518 237

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena

Datum poslední aktualizace: únor 2024

Formát elektronické knihy: EPUB

ISBN 978-80-7670-170-0

Vytvoření elektronické verze PureHTML.cz, 2024

Papírové vydání:

Původní název: *Die Berge, der Nebel, die Liebe und ich – Von einer Begegnung, die das Herz wieder öffnete* od Tessy Randau

© 2021 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Weinheim/Germany

www.dtv.de

1. vydání

Překlad: Martin Richter

Jazyková korektura a redakce: Hana Chyzy, Anna Hořejší

Návrh obálky a ilustrace: Ruth Botzenhardtová | buxdesign, Mnichov

Sazba a úprava obálky: ARTEDIT, spol. s r. o., Praha

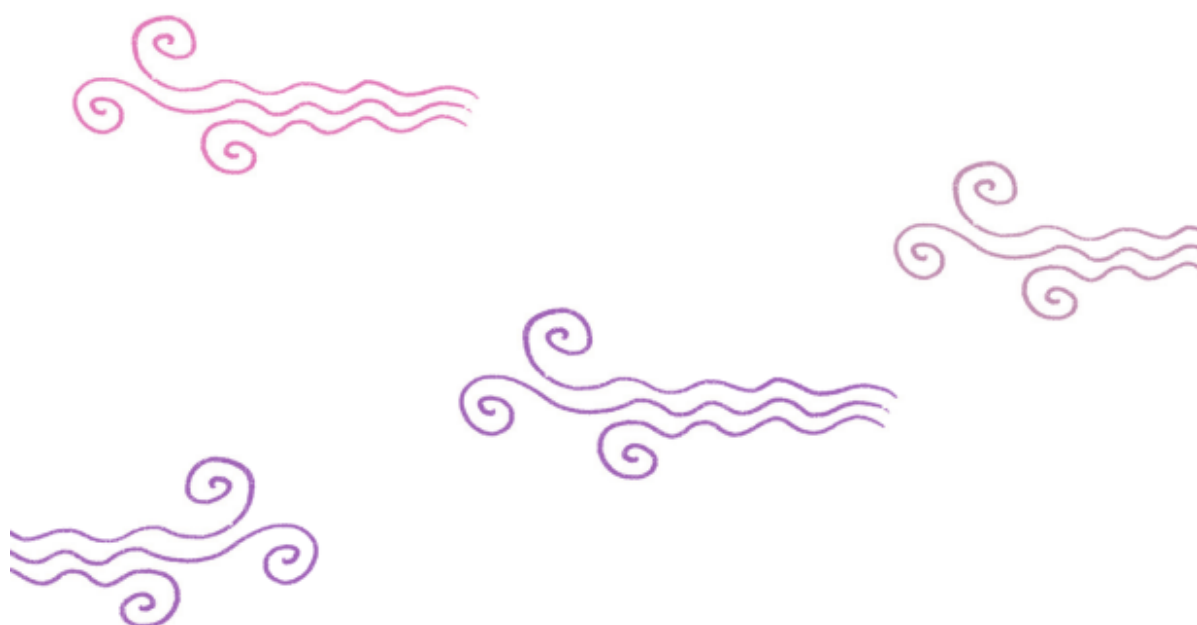
Tisk a vazba: Finidr s.r.o., Český Těšín

ISBN: 978-80-7670-167-0

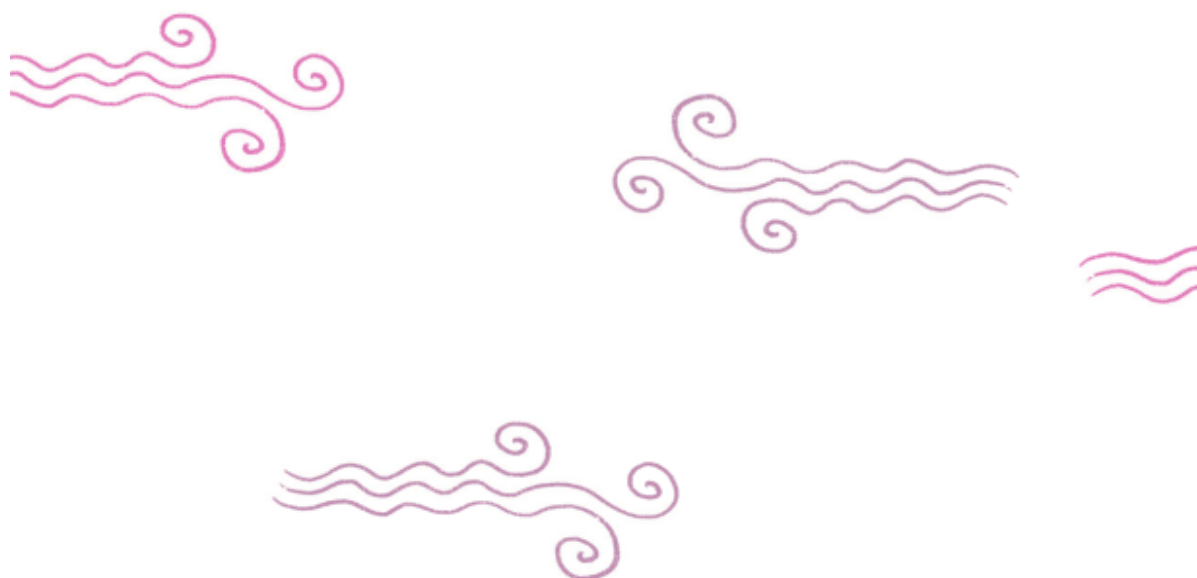
Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, Infinity Zoom, Kosmas, Pavel
Dobrovský – BETA, Pemic Books a KARAVELA.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele
na www.knihykazda.cz.

*Pro mé tři nejmilejší
Mirka, Linnu a Magnuse*

NĚKDY JE POTŘEBA, ABY SE
MLHA NEJDŘÍV ROZPLYNULA.
TEPRVE POTOM POCHOPÍME

ŠŤASTNÝ PŘÍJEZD?

Existují místa, která jsou spojena s touhou. Jiná zase s očekáváním. A některá s nadějí. Pro mě skrývalo toto místo v sobě všechno a ještě mnohem víc. Bylo stéblem, kterého jsem se chytala. Dychtivě jsem do sebe nasála chladný noční vzduch a hrudník se mi téměř bolestně roztáhl, jako by moje plíce trpěly příliš dlouho nedostatkem kyslíku. Vonělo to tady vlhkou trávou a něčím nasládlým. Možná to byly drobné růžové květy jetele, který jsem doma vždycky vytrhávala ihned, jakmile si první lístky začaly razit cestu skulinami v naší dlažbě. Tady mi bujně rostl u nohou a hrdě mi dával na odív svou krásu – pohled, který mě z nevysvětlitelného důvodu rozesmutnil.

Na noční obloze nade mnou se neklidně proháněly šedočerné mraky, jako by někam pospíchaly, a přitom pohlcovaly všechno světlo. Jen tu a tam se za nimi dal vytušit stříbrný srpek měsíce, který se chabě mihl zpoza šedi. Mraky hnal drzý vítr a cuchal mé jemné vlasy.

Rozechvělá chladem jsem si pevněji přitáhla kolem ramen koňskou houni, kterou jsem si předtím vzala z naší chaty. Potichu jsem se vplížila dovnitř, abych nevzbudila Chrise, dolila si červeného vína a pak jsem opatrně přeběhla po rozvrzaných prknech ke staré selské skříni. Když její dveře ostře zaskřípaly, lekla jsem se a na okamžik se zastavila. Naštěstí jsem pořád ještě slyšela Chrisův pravidelný dech, do něhož se v krátkých intervalech mísilo hlasité zachrčení. Dřív, na začátku našeho vztahu, spal úplně potichu a já jsem se sama sebe ptala, jestli se i my brzy nestaneme jedním z oněch párů, které spávají v oddělených ložnicích, protože ji jeho chrápání příliš ruší. Musela jsem si stoupnout na špičky, abych si mohla podat deku z horní police, a pak jsem se připlížila k manželské posteli, na níž ležel Chris a kterou bychom v minulosti oba zaplnili nanejvýš tak z poloviny, protože jsme vždycky spávali s propletenýma nohama těsně vedle sebe. Když však Chris dnes odpoledne tuto postel uviděl, okomentoval ji opovržlivě slovy „Jak se asi máme v tak úzké posteli dobře vyspat?“

Se směsicí něhy a lítosti jsem se podívala na svého manžela, jak klidně oddechuje. Tváře měl povadlejší než před několika lety a tmavě hnědé vlasy, které jsem vždycky tolik milovala a ráda je cuchala, mu v zátylku pomalu řídly. A přesto mi, když spal, připomínal mladíka, kterého jsem poznala před dvaadvaceti lety. Prostoupil mě pocit hluboké náklonnosti, sehnula jsem se k němu a jemně ho políbila na tvář. S dekou v podpaží a sklenkou červeného vína v ruce jsem znovu vyklouzla ven do chladné noci.

Teď jsem seděla před naší horskou chatou na staré lavici – obyčejné rozříznuté kládě podložené dvěma trámky – s nohama přitaženýma

k hrudníku a pozorovala noční oblohu. Vnímala jsem, jak mě drobná vlákna drsné koňské houně lehce bodají do kůže. Přestože se houně ani zdaleka nedala srovnat s měkkou flísovou dekou, do níž jsem se zachumlávala za chladných zimních večerů doma na pohovce, cítila jsem se útulně a v bezpečí.

Jak ráda bych teď seděla vedle Chrise, cítila jeho těžkou ruku na svých ramenou a hlavu si opřela o jeho hrud'. Jenomže on hned po večeři vstal, řekl, že je úplně vyřízený a vytratil se do koupelny. Krátce nato jsem uslyšela bzučení zubního kartáčku.

„Nepůjdeš už taky do postele?“ zeptal se, když se přede mnou o pár minut později objevil v šortkách a tričku. Snažila jsem se v sobě potlačit pocit zklamání – koneckonců, Chris řídil celých pět hodin a bylo pochopitelné, že byl unavený. Proto jsem jen krátce zavrtěla hlavou. „Já si půjdu ještě na chvíli sednout ven.“

„Jak myslíš,“ řekl a políbil mě letmo na tvář. Pak zamumlal „Dobrou noc,“ a přetočil se v lehce rozvrzané posteli na bok.

Odpoledne, na sedadle spolujezdce, jsem zavřela oči a představovala si náš první večer tady: jak spolu budeme sedět před chatou, popíjet červené víno a konečně si zase v klidu povídat. Ne o obvyklých organizačních věcech, jako je kapající kohoutek v kuchyni, který je třeba nutně vyměnit, nebo o tom, že Chris ještě musí podepsat přihlášku na školní výlet naší prostřední dcery, ale o věcech, které se nás obou dotýkaly a o nichž jsme spolu už téměř nemluvili, protože pro ně v našem každodenním životě nebylo dost prostoru. Představovala jsem si, jak se budeme smát a blbnout, jako jsme to dělávali dřív o víkendech, které jsme trávili na chatě. A jak mě nakonec políbí a dotkne se mě a možná ani nestihneme dojít do postele...

Jenomže z mých představ se nevyplnilo vůbec nic. Místo toho jsem byla sama, jako už tolikrát v posledních letech. S povzdechem jsem zavřela oči a pokusila se představit si jeho rty na svých. Ten jemný dotek, lehké škrábání jeho strniště, které už večer vzdorovalo rannímu holení. Jeho dech, vonící po lesních plodech a červeném víně. Jeho teplou ruku, která mi vklouzla pod tričko. Najednou jsem na čele ucítila něco mokrého. Pak na špičce nosu.

Otevřela jsem oči a uviděla pár kapek, které začaly padat z šedé noční oblohy.

„Doufám,“ pomyslela jsem si, zatímco jsem sáhla po sklenici a jedním lokem dopila zbytek vína, „doufám, že tohle je pro nás to správné místo.“

